

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094471376/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

en stund og så på mine bakker. Nå, så jeg hånlig, begynd så igen. Det sidste var – jeg vil ikke gentå det, men gå bare videre! Jeg lo højt og lå revolveren ved siden af mig.

Så kom det brasende: Møllersogn, kandesmør og så videre.

Nu skyder jeg! skreg jeg ude af mig selv, spændte revolveren og satte den mod tindingen.

Brødsøje, ålesmør! snærede det.

Skyder du ikke? hviskede jeg kold på panden. Kan du ikke? Og du har så at sse sat din ære i pant på, at du ikke vil overleve din fornøft, som jo nu ikke længere står til at redde.

Hestøll! grinede det.

Du tør altså ikke, hviskede jeg rystende og lå revolveren. Du indrømmer altså, at du er en pjalt. Nå, det er jo psykologisk interessant at vide det. Bare man kan forstå en ting, se rent psykologisk på den, objektivt, det er det vigtigste, vedblev jeg kold om hjertet og våd ned ad ryggen. Vidste du, at du er fej? Var du sikker på, at du vilde skyde dig? Eller snærede du dog noen mistanke til dig selv og håbede, at det ikke vilde komme så vidt? Pjalt – det vil sse, at jeg skal ta alt, som det kommer. Der er ikke noget at trods imod, jeg har bare at lå mig besudle.

Halmstøll! gussegde det.

Lad os ta det praktisk, så jeg: for selv om man er en pjalt, kan man jo nok være praktisk. Altså, sidder jeg og blir søvnig, så kommer det; går jeg hjem og i seng, så blir det endnu værre – godt! så spaserer vi, så spaserer vi.

Jeg spaserede, så på bakker og på tigger, jeg hørte på ugler, jeg så grå træstammer stikke op, jeg hørte skovduer kurre, og til sidst hørte og så jeg slet ingenting.

Bedesand!

Nå, for fanden! her er man heller ikke sikker. Det blir nok værre og værre, tænkte jeg, og det krøb og kravlede op og ned ad min hud.

Halmmine!

Hvad for noget? Det skal vel være halmmine?

Halmmine! blev der påstået. Langhalmmine!

Ja, ja! jeg er sgu lige glad, jeg er kraft knuse mig ligeglåd! Jo galere, jo bedre! hylede jeg næsten grædende. Jeg må jo finde mig

i det. Jeg har jo indrommet, at jeg er en pjalt; og det må du benytte dig af, det er tydeligt –

Lusemør! vrængede det.

Ja vist så; jeg er jo våbenløs. Det forsmætter mig for resten slet ikke; jeg ved ikke en gang hvad det infame ord betyder. Jeg kunde tænke mig det, som var værre. Se så! Hvad er det nu, der skal til at komme –

Er der da ikke en gud til? Ta dette her i nakken, og vis mig det, at jeg kan køle mit raseri på det! For nu skal det gå over nogen! Min sjæl er fuld af forbandelser. Nu skal der ske noget, om det så er en ulykke! Hør, jeg forlanger et mirakel! Ja, staks, her, foran mig, op med det! Jeg vil ha hævn over det, der forfølger mig! Grub i mirakelposen! Du har jo nok. Ellers – tror du, jeg viger tilbage for en gudbespottelse! Inter viger jeg tilbage for. Skulde du måske ikke kunne høre oppe i din himmel, at en varvittig forbander! Hører du ikke! Trækker det ikke koldt om din almagts-trone i dette øjeblik! Tser de salige ikke med deres lovsang, skamfulde over den herre, de tjener! Tilkaster englene dig ikke bebrødede øjekast! Kunde der ikke frygtes et oprød!

Er du måske så sikker? Er din almagt så grundfæstet? Hvad! Du kan jo ikke en gang lukke munden på den, der forbander, ikke tvinge ham til at velsigne dig! Ti aldrig vil jeg velsigne dig, aldrig, hører du, hvis du ikke opfylder min bøn. Rådspør din uransagelige visdom, og se efter, om du ikke gør bedst i at ofre det mirakel på mig for at få fred for mig, og for at ikke dine salige skal begynde at knurre over din ubonhærlige almagt!

Tavshed? Det er dit svar, nu som altid!

Vor fjende! Du, som skjuler dig bag din himmel, bespottet og derpå forglemt vonde dit navn! Til helvede –

Hvad er det? Hvem er det, der griner sådan? Hvem er det, der går ved siden af mig? Hvem er det, der står bag ved mig? Det ansigt derude? Nej, nu er det borte. Det er der alligevel; der er nogen, der strikker hodet op ude i horisonten, helt op på himlen, en lav og skrå og ond pønde, opspærrede galmandsøjne, der griner, næse, der vrænger, noget af et ubyrd gab – Når jeg ser derhen, er det der ikke, men det håner mig, når jeg vender ryggen til. Der er flere, de strikker op overalt, lige op over bakkerne, op over